

DUHOVNA OSKRBA

v Splošni bolnišnici Brežice

Želimo vam predstaviti duhovno oskrbo v Splošni bolnišnici Brežice in vam približati kapelo, ki je posvečena Lurški Mariji.

Kapela se nahaja v kletnih prostorih Splošne bolnišnice Brežice, dostop do nje pa je z dvoriščnega vhoda.

Javni zdravstveni zavod

Splošna bolnišnica Brežice

Moje zdravje.

SPOŠTOVANI!

Šele ko človek zboli, se zave vrednosti zdravja in ga začne ceniti. Bolezen in trpljenje sta bila vedno med najhujšimi tegobami, ki spremljajo človeško življenje. V bolzni človek izkuša svojo nemoč, svoje meje in svojo končnost. Pogosto nas zato bolezen privede v tesnobnost, v zaprtost vase, včasih celo v obup ... Lahko pa napravi človeka zrelejšega in mu pomaga, da spozna v svojem življenju to, kar je bistveno.

Kristusovo sočutje s tistimi, ki trpijo, gre tako daleč, da se poistoveti z njimi: »Bolan sem bil in ste me obiskali« (Mt 25,36). Jezus od bolnikov ni zahteval drugega kot vero, »kajti iz njega je izhajala moč in je vse ozdravljala« (Lk 6,19). Tako se nas Jezus v zakramentih še naprej »dotika«, da bi nas ozdravil. Svoji Cerkvi pa naroča, naj ozdravlja bolnike in jih krepiča z zakramenti.

Na vse, tako na bolnike kot na bolniško osebje, ki vas spremlja in vam pomaga, kličemo Božji blagoslov in Marijino varstvo.

Bolniška kapela Marije Lurške.

Splošna bolnišnica Brežice, ki je bila zgrajena v letu 1881, je imela vse do leta 1948 bolniško kapelo, kamor so prihajali bolniki k skupni molitvi in sveti maši. Za kapelo so poleg drugega strežnega osebja skrbele redovnice – usmiljenke, ki pa so morale 8. marca 1948 bolnišnico zapustiti. Takratna uprava je kapelo bolnišnice spremenila v bolniško sobo. Pri poznejši obnovi bolnišnice oziroma dozidavi novih objektov so tisti del bolnišnice, kjer je bila kapela, popolnoma predelali. Po osamosvojitvi Slovenije pa smo takoj pričeli z aktivnostmi in si z vodstvom bolnišnice prizadevali, da bi v novih razmerah kapelo spet imeli. Naša prizadevanja so obrodila sadove in na praznik Marijinega rojstva, 8. septembra 1996, je mariborski škof dr. Franc Kramberger blagoslovil novo bolnišniško kapelo, ki je posvečena Lurški Materi Božji. **V kapeli je za bolnike, pa tudi za vernike od zunaj, sveta maša vsak torek ob 19. uri.** Mašujejo duhovniki videmske in leskovške dekanije. Kapelo je načrtoval arhitekt Franc Filipičič iz Brežic. V njej je 20 sedežev in je odprta vsak dan med 8. in 20. uro tudi za osebno molitev.

Zakramente nove zaveze je postavil Kristus, in jih je sedem: krst, birma, evharistija, pokora, bolniško maziljenje, zakon in mašniško posvečenje. Sedem zakramentov se dotika vseh obdobj in pomembnih trenutkov kristjanovega življenja. (KKC 1210)

Zakramenti so naravnani na posvečevanje ljudi, na graditev Kristusovega telesa in na božje čaščenje; kot znamenja pa imajo nalogo tudi poučevanja. (KKC 1123)

Latinsko ime sacramentum pomeni verska znamenja ali

verske skrivnosti. Zakramenti s svojimi dejanji in obredi na viden način predstavljajo nevidne skrivnosti.

Jezus je postavil evharistijo med obedom pri zadnji večerji, ko je s svojimi učenci obhajal veliko noč. Pri tem obedu, na veliki četrtek, Jezus vnaprej v ljubezni daruje svoje življenje za nas. Jezus je takrat preko učencev zbral vso Cerkev. Tudi danes želi Jezus še naprej obhajati evharistijo s svojimi učenci. Velika noč, pasha, je praznik prehoda. Za Jude je bil to spomin na izhod iz štiristo letne egiptovske sužnosti v obljubljeno deželo, za kristjane pa je spomin na Jezusov prehod s tega sveta k svojemu Očetu, preko trpljenja, smrti in vstajenja od mrtvih. Ko je Jezus odprl to pot je bil to začetek prehoda v večno življenje za vse človeštvo.

Jezus je pri zadnji večerji vzel v roke kruh in nato kelih z vinom ter pomenljivo rekel: »To je moje telo, ki se daje za vas... To je kelih moje krvi..., ki se za vas in za vse preliva...« To so najpomembnejše besede, ki jih je Jezus izrekel pri zadnji večerji, besede postavitve evharistije. Udeležiti se evharistije, Gospodove večerje, pomeni biti deležen istega kruha in keliha, ter stopiti v osebno povezanost s Kristusom. Te besede je Jezus zaupal apostolom in po njih vsej Cerkvi. Povedati hočejo: »Tu sem za vas.« Že dvajset stoletij Cerkev živi iz teh besed in iz te navzočnosti, in prav s tem kruhom ter kelihom se bo krepila do konca časov.

POKORA

KRŠČANSKI NAUK O SPOVEDI

Krst nas naredi za ude Kristusovega telesa ter za brate in sestre med seboj. Evharistija nas zedini v občestvo z Gospodom in med seboj. Imamo pa tudi grenko izkušnjo, kako se vezi te edinosti zrahljajo zaradi naših nemarnosti in slabosti. Vsak greh natrga ali pretrga vezi, ki nas zedinjajo. Posledice greha so hude. Ne prizadenejo le našega osebnega življenja. Odločitev zoper Boga pomeni prispevek k neredu, ki ga greh vnaša in vzdržuje v Cerkvi in v svetu.

Zakrament odpuščanja je znamenje sprave z Bogom in z občestvom. Ta zakrament dvigne grešnika in ga spreobrne v globini. Jezusove prilike razodevajo veselje nad spreobrnjenjem grešnika in pozornost, ki jo je spreobrnjeni deležen.

Gospodov križ je podoba naše sprave. Samo Bog more odpuščati grehe. Na velikonočni večer se je Jezus prikazal apostolom in jim dal Svetega Duha, da bi mogli odpuščati grehe v njegovem imenu. Ta služba je danes zaupana škofom in z njihovim pooblastilom drugim duhovnikom.

ČLOVEKOVA VEST

Greh, zabloda, krivda, grenkoba, očitki vesti in nevolja, skesanost ali brezbriznost. Toliko čustev, včasih navzkrižnih, pretresa našo vest. Imamo izostren čut za zlo, ki je razširjeno v svetu, čutimo se krive za marsikaj,

a za nič odgovorne. Mogoče je, da naša vest zaide v skrajna pretiravanja, ali pa nasprotno, da zakrknje. Vsak kristjan se mora ravnati po vesti, toda vest ni postava. Vest si moramo tudi vzgajati. Vsak kristjan, ki pravilno pozna zahteve krščanske morale, jih je dolžan razložiti tistemu, ki ne vidi jasno. Še več, ko drug drugemu pomagamo k jasnosti, gradimo skupnost in drug drugega rešujemo greha.

Če je res, da mora vsakdo delati po vesti, se mora v vesti poučiti, da ne bi delal na slepo, kajti ravnanje po vesti ni delanje po svojem okusu. Ravnati po vesti pomeni, odkrivati globoke zahteve svojega osebnega življenja in poklicanosti ter jih osebno sprejeti. Da bi bolje vzgojili vest moramo poslušati Božjo besedo, cerkveno občestvo in družbeno skupnost, kajti vest ne ustvarja postave, temveč jo sprejema od Boga in človeške družbe.

Narediti pogrešek pomeni kreniti s poti, ki jo predpisuje

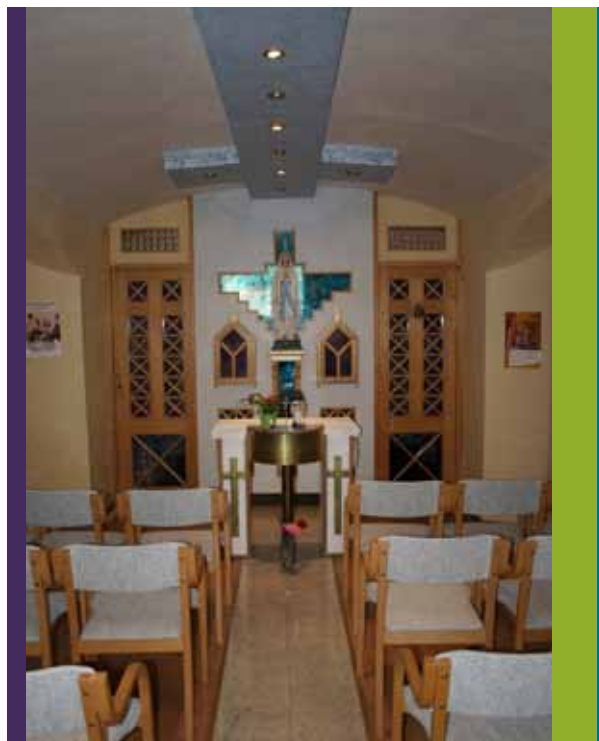
kako pravilo ali kak ideal, ki smo si ga postavili. To pomeni zgrešiti postavljeni cilj. Storiti greh pa pomeni zavestno in prostovoljno narediti nekaj zlega. Greh je več kot samo zgrešeno, napačno dejanje. Greh rani odnos do Boga, do drugih in do nas samih. Greh nas ne napade iznenada. Ima svoje kotišče v naših navadah, v godrnjanju našega srca, v nejevolji naše duše, v zablodah našega razuma... Nekega dne se bo pokazal na zunaj, a šele tedaj, ko je grešnika potisnil tja, kamor je prišel po volji kamnitega srca, izsušene duše in sprevrženega razuma. Spraviti se torej pomeni vrniti se k milosti svojega krsta, da bi tam našli čisto srce, preprosto dušo in globoko spoznanje skrivnosti vere.

Niso vsi grehi enaki. Obstajajo misli, besede, dejanja in opustitve, ki jih vest graja. Če gre za majhne stvari, govorimo o malih, odpustljivih grehih. To niso smrtni grehi, ker ne ubijajo povezanosti z Bogom in s Cerkvijo. Dobro je, da gre kristjan vedno znova vase in se spravi z Bogom in Cerkvijo, preden zapade v brezbržnost. Veliki ali smrtni grehi označujejo takšno naravnost srca ali takšno ravnanje, ki hudo, v veliki meri oškoduje povezanost z Bogom, Cerkvijo in z ljudmi. Ti grehi ne morejo biti odpuščeni brez zakramentalne spovedi.

Za kristjane je določeno, da se morajo spovedati svojih grehov vsaj enkrat v letu. Spovedati se moramo, kadar zavestno in neprisiljeno naredimo velik greh, drugače pa je še vedno pravilo, da je za kristjana, ki se želi v svojem življenju truditi za duhovni napredek najbolj priporočljiva redna mesečna spoved (na primer: prvi petek, prva nedelja...)

BOLNIŠKO MAZILJENJE

Bolniško maziljenje je po nauku Cerkve eden izmed sedmerih zakramentov, ki ga je postavil Kristus. Cerkev, zvesta Kristusu, ga skozi stoletja posreduje in priporoča bolnikom in vsem, ki jih je zadelo hudo trpljenje. Z zakramentom bolniškega maziljenja in molitvijo Cerkev priporoča bolnike trpečemu in poveličanemu Kristusu naj jim olajša bolezen in trpljenje ter jih ozdravi. Bolnike in trpeče pa spodbuja, naj po Kristusovem zgledu svoje trpljenje darujejo za različne namene in potrebe Cerkve.

Sveto pismo nam govori: »Če kdo med vami trpi, naj moli. Če je kdo dobre volje naj poje hvalnice. Če je kdo med vami bolan, naj pokliče starešine Cerkve in naj nad njim molijo ter ga v Gospodovem imenu pomazilijo z oljem. In molitev vere bo rešila bolnika in Gospod ga bo obudil; če je storil grehe mu bodo odpuščeni. Zato izpovedujete grehe drug drugemu in molite drug za drugega, da boste ozdravljeni. Veliko moč ima dejavna molitev pravičnega.« (Jak 5,13-16).

Kdo naj prejme bolniško maziljenje? Ta zakrament je namenjen vsem, ki hudo zbolijo in je v nevarnosti njihovo življenje. Prav tako pa je namenjen vsem tistim, ki v sebi nosijo težke rane, povzročene od raznih oblik zla in trpljenja. Priporočamo ga vsem kristjanom pred večjimi operacijami, tudi materam pred porodom in otrokom, ki morejo razumeti in dojeti smisel zakramenta. Priporočamo ga tudi ostarelim, ki jim slabijo moči in so v nevarnosti, da nenadoma zbolijo. Zakrament lahko vnovič prejme tisti, ki se mu je bolezen poslabšala. Bolnikom, ki so v nezavesti ali je močno okrnjeno njihovo zaznavanje, podelimo zakrament, če zanj prosijo svojci in prijatelji, ki jamčijo, da bi ga, če bi bil pri zavesti, želel prejeti. Mrtvim zakramenta ne podelujemo.

Kdaj naj prejmemo zakrament bolniškega maziljenja?

V bolezni in trpljenju čim prej poiščimo možnost, da se srečamo s Kristusom tudi v zakramentu bolniškega maziljenja. Ne odlašajmo! Takoj, ko nas zdravnik začne zdraviti, je prav, da nas okrepi tudi Kristusova milost. Bolnikom, ki sami niso sposobni poklicati duhovnika, so za bolniško maziljenje in druge zakramente iz

krščanske ljubezni dolžni poskrbeti svojci in prijatelji!

Kaj nam podeli zakrament bolniškega maziljenja?

Ta zakrament je zdravilo za telo in duha:

- posreduje milost Svetega Duha, ki človeku pomaga k ozdravljenju;
- je tolažba in moč za bolnika kot enovito telesno, duševno in duhovno bitje;
- je luč, ki razsvetljuje skrivnost trpljenja in smrti; - je upanje, ki človekovo sedanjost odpira za prihodnost Bogu;
- utrjuje zoper skušnjava hudega duha in zoper strah pred smrtjo.

Pogoji za prejem zakramenta bolniškega maziljenja

Priporočamo, da prejemnik zakramenta pred tem opravi sveto spoved in po maziljenju prejme sveto obhajilo. Zakrament bolnikom, ki niso pri zavesti, odpusti grehe. Velja načelo: za prejem bolniškega maziljenja moramo biti pripravljeni prav tako kot za prejem zakramenta svetega obhajila.

Za obisk duhovnika, pogovor, obhajilo, spoved ali bolniško maziljenje se v vašem imenu lahko dogovorijo vaši svojci ali prijatelji, lahko prosite medicinsko sestro ali pa sami pokličete po telefonu.

V nujnih primerih /smrtne nevarnosti je duhovnik vselej dosegljiv.

INFORMACIJE:

Župnija sv. Lovrenca v Brežicah,
Cesta prvih borcev 34, 8250 Brežice
Tel: 07 47 61 275
GSM: 031 582 301

www.sb-brezice.si

Splošna bolnišnica Brežice
Černelčeva cesta 15
8250 Brežice

telefon: 07/46 68 100
fax: 07/46 68 110

e-pošta: tajnistvo@sb-brezice.si

Javni zdravstveni zavod

Splošna bolnišnica Brežice

Moje zdravje.